

2. DIO - Od Mauritanije do Dakara

Rally Varaždin - Dakar

U dosadašnjem dijelu našega putovanja nije bilo većih problema i ceste su uglavnom bile prohodne. No, sada nas na putu do Dakara očekuju Mauritanija, Senegal i Gambija. Tko zna što nas sve očekuje i kakve će nam probleme prirediti naši motocikli, lokalno stanovništvo i same ceste kojima ćemo voziti?

Jos 1430 km do Dakra

Kroz Zapadnu Saharu

Kroz Zapadnu Saharu

Bespućima Zapadne Sahare

VOZI, PIŠE I SNIMA: **DARKO LABAŠ**

zlazak sunca u Sahari! To treba doživjeti! Krećemo, vozimo kamenom pustinjom sa isušanim raslinjem. 135 km nema ničega - nema sela, kuća, a kamoli benzinske ili restorana. Ulazimo u grad Echoucan, točnije, selo koje se upravo gradi, a omeđeno je visokim zidom. Kuće su moderne, u saharskom stilu, ulice ravne, ali nam nije jasno tko je spreman doći živjeti u ovu pustoš. Čujemo da marokanska vlast želi naseliti Zapadnu Saharu građanima Maroka, samo da bi što više njihovih obitavalo u ovoj državi. Tu je i benzinska, punimo rezervoare jer će sljedeća biti vrlo, vrlo daleko.

Kamenu pustinju mijenja pješčana, pa opet dolazi kamena, i tako uvijek samo ravno, vozimo 150 km/h, idealna brzina za ove uvjete. Moglo bi se voziti i mnogo brže, ali zašto? Potrošili bismo prebrzo gume i benzin kojeg ovdje nema previše, a i ne bismo mogli uživati u pomalo monotonim, ali ipak divnim krajovcima. No, morali smo smanjiti brzinu kada smo uletjeli u gustu maglu! Oprezno vozimo kroz maglu, a u daljini se nazire sunce. Skrećemo s ceste desno na pijesak i njime vozimo oko 2 km do obale mora.

Ispred nas se ukazala provalija u kojoj bi trebalo biti more, a ispunjeno je maglom. Pojavila se duga, a magla se djelomično povukla, pa smo konačno mogli vidjeti Atlantik. Markus i Georg voze svojim BMW-ima po pijesku i uživaju kao mala djeca, a ja primjećujem da na mojoj Yamahi manjka jedan od vijaka koji spaja gornji i donji dio 'rame'. Vjerojatno je pukao od vibracija. Mali problem odmah je riješen, jer je Markusov desni kofer potpuno ispunjen alatom, vijcima i sličnim sitnicama. To je tako kada čovjek vozi BMW, nikad se na zna!

Vraćamo se natrag na cestu, pa prema Dakhli. Taj drugi po veličini grad Zapadne Sahare nalazi se na poluotoku. Ne mislimo sada skretati do njega, već ćemo to učiniti na povratku. Iako smo danas prošli više od 300 km, jeli još nismo. Nismo imali gdje. Zato jedva čekamo El Argoub, mjesto označeno na karti. Prije njega koristimo priliku za još nekoliko dobrih fotografija, npr. putokaz koji nam kaže da do Dakara imamo još samo 1430 km, te zaljeva na dnu kojeg se nazire Dakhli. Stigavši u El Argoub shvatili smo da je to selo sa nekoliko niskih kuća bez krovova, kao i svugdje u Sahari. U jednoj od njih je mesnica, vani vise oguljene ovce, a tu je i stol s tri stolice i roštilj.

Gledamo se, ja nemam ništa protiv da se ovdje jede. Moji prijatelji su malo zbunjeni, ali ipak naručujemo dva kilograma. Meso je ubrzo pečeno, a mi smo se rastrgali oko njega. Najprije su stigli prvoklasni komadi, zatim osrednji, a na kraju samo mast. Nismo ostavili ništa jer smo bili izgladnjeli. Uz to smo popili nekoliko Cola i bili smo zadovoljni. Higijenski uvjeti bili su grozni, ali jeli smo i lošije na nekadašnjim putovanjima, pa smo preživjeli.

Selo je prepuno marokanske vojske, nisu oduševljeni našim fotkanjem. Na kraju smo to radili skrivečki. Ovdje su se zaustavila tri automobila s talijanskim tablicama, a u njima Mauritanici koji trguju vozilima. Tankamo i napuštamo El Argoub, koji nam je ostao u lijepom sjećanju. Pustinja, samo pustinja, a ponekad desno u daljini more. Vrijeme je za kupanje i tražimo put prema obali. Napokon skrećemo na pješčani put, te vozimo do tri kilometra udaljene plaže. Kako su motori ostali ukopani u pijesku, tako smo ih i ostavili, bočnog nogara nije trebalo. Nekoliko stotina metara morali smo pješke, a za stvari nismo trebali brinuti, jer ovdje nadaleko nema nikoga. Plaža je prelijepa, kameno-pješčana, ali nažalost i prljava. Pa kako je to moguće? Tko baca smeće kada turista nema, a nema

Kupanje

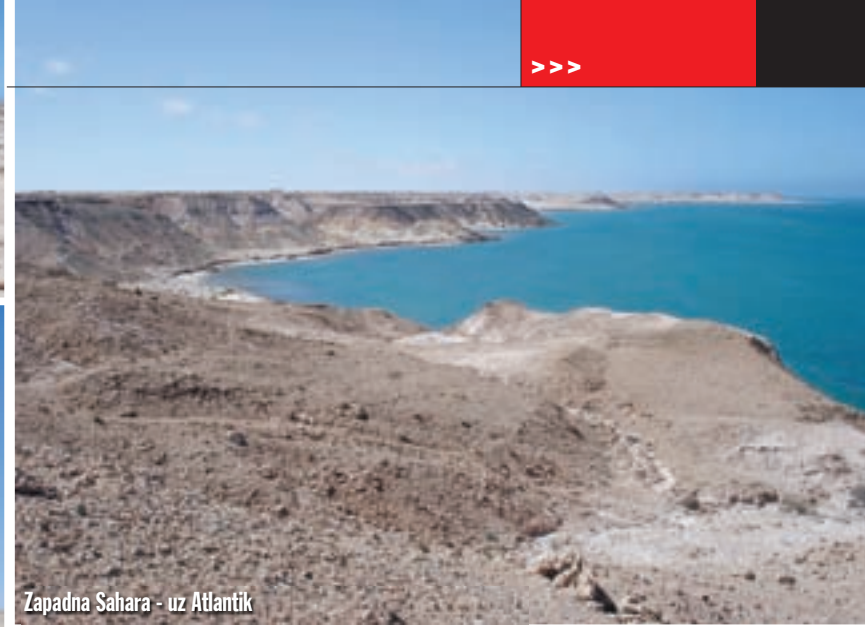
Kupanje

Zapadna Sahara

El'Argoub

Zapadna Sahara - uz Atlantik

Zapadna Sahara

El'Argoub

El'Argoub, na ručku

ni lokalnog stanovništva, jer ono ovdje ne postoji? Teškom mukom vadimo motore iz dubokog pijeska, kvačila su dobila svoje. Još uvijek nije prevruće, iako smo u Sahari, na 22. stupnju geografske dužine. Opet smo na cesti, zastajemo kod krda kamila koje pasu ono malo osušene trave. Nailazimo na benzinsku, ovaj put s kafićem. Benzina ima svakih 150-200 km, tako da smo Zapadnu Saharu prošli bez problema. Nikakvih problema nije bilo na granici koju nadziru Marokanci. Na izlaznoj rampi iz Zapadne Sahare cesta jednostavno nestaje. Pred nama je pustinja s utabanim puteljcima. Pitamo policajca što sad, a on nam kaže da odaberemo bilo koji put i nakon 4 km smo na mauritanijskoj kontroli. Teškom mukom probijamo se malo po grubom šiljatom kamenju, malo po mekanom pijesku. Očito ove dvije države baš nisu u super odnosima kada između njih ne postoji niti najobičnija cesta. Na toj «ničijoj» zemlji prolazimo pored groblja automobila! Pitamo se tko bi nam pomogao da nam se ovdje što dogodi. Odgovara nam Georg: Pa nitko, ovo je ničija zemlja! Nakon pola sata nevjerice zaista se pred nama pojavila baraka sa natpisom «Poste controle frontiere Republique Islamique de Mauritanie». Vani nigdje nikoga. Parkiramo i ulazimo unutra. Dvojica policajaca raskopčanih košulja, bos i bez kapa, leže na podu, jedan od njih kuha čaj na prljavom plinskom kuhalu. Treći, isti kao i ovi dolje, sjedi za stolom. Oduševljeni su što pred njima stoje austrijski i hrvatski bikeri. Ovaj za stolom nas upisuje u knjigu i zaključuje da je s našim vizama sve u redu. Začudo, ne traže nikakvu napojnicu od nas.

Markus, jedini pušač među nama, isto je tako oduševljen pa ih nudi Marlborom. Odbijaju uz smijeh, pa oni puše hašiš! Pitaju želimo li i mi. Srdačno zahvaljujemo, no iz uljudnosti ipak prihvaćamo poziv na čaj. Pijemo nakon njih iz iste šallice, jer samo jednu i imaju. Šalju nas stotinu metara dalje, sljedećoj policijskoj kontroli i na carinu. Pozdravljamo ih, oni su bili najbolji na cijelom našem putu. Za sat vremena smo gotovi i s policijom i carinom i sa zamjenom novca. Nisu od nas tražili da platimo osiguranje za motore, iako zelene karte odavde više ne vrijede. Sumrak je, palimo motore i čudimo se prvoklasnom asfaltu koji se opet pojavio. Kod 140 km/h Georg, koji je vozio ispred mene, panično je počeo kočiti. Iznenađen, stisnuo sam kočnice svoje Yamahe do maksimuma, iako nisam znao zašto. Zaustavili smo se samo metar do dine koja je prošetala preko ceste! Pijesak je bio visok i do pola metra! Obrisali smo znoj sa čela i zaključili da sva trojica nismo baš pri sebi. Što je bilo u čaju koji smo popili na granici? Opreznije krećemo dalje. Grad Nouadhibou smješten je na poluotoku i njega ćemo obići na povratku, pa kod Bou Lanouara, sela s par kuća, skrećemo prema glavnom gradu Nouakchottu. Nije pametno noću voziti Mauritanijom, pogotovo kada si drogirani, to je već dokazano, pa tražimo gdje ćemo spavati. U pustinji, naravno. Ne postavljamo šatore, iako znamo da to nije pametno. Opet smo našli mjesto iza dine, tako da nas se baš ne vidi s ceste. Danas smo prevalili 731 km. Znatizeljni smo što nas očekuje sutra kroz Mauritaniju, o kojoj se vrlo malo zna.

Granica, izlaz iz Zapadne Sahare

Ničija zemlja između Zapadne Sahare i Mauritanije

Mauritanija - pješčana oluja

Najljepše dane su u Mauritaniji

Kroz Mauritaniju

Mauritanija - prvi problemi s gorivom

Mauritanija - napušteni Merdo u pustinji

Mauritanija - cesta kroz pustinju

Pijesak, samo pijesak

Tražimo benzinsku. Konačno smo je ugledali nakon 50 km vožnje. Budimo dvojicu mladića, gotovo djecu, koji spavaju unutra. Benzinska je mrtva, ne radi, ali benzina imaju u kanistrima. Uzimaju gumena crijeva i pune nam rezervoare. Po litri 400 ouguiya. Hm, mno-

go skuplje nego kod nas, jer smo za 1 euro dobili 300 ouguiya. Čudi što je u ovako primitivnoj zemlji benzin toliko skup. Nadalje nas je očekivala pustinja i samo pustinja, koja je ovdje uglavnom pješčana s visokim dinama, kao iz bajke. A i cesta je kao iz bajke - najmodernija glatka cesta s linijom u sredini, kao da vozimo

kroz bogatiju europsku zemlju. Samo da nema dina koje ponekad odlutaju na cestu. Kasnije smo saznali da prije samo dvije godine ovuda gotovo ne bismo mogli proći, cesta je potpuno nova. Vjetar puše sve jače, ulazimo u pješčanu oluju. Vidljivost se smanjuje na stotinu metara, a mi vozimo po ravnoj cesti nagnuti na

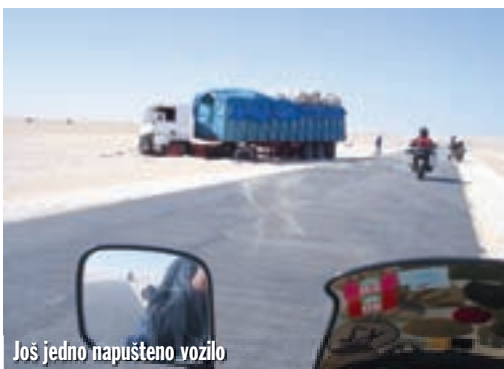
EUROHERC

Osiguranje kojem vjerujem!

Mauritanija

Još jedno napušteno vozilo

jednu stranu. Vjetar nas često baca na suprotnu stranu ceste pri brzini od oko 80 km/h, ali opasnosti nema, jer nema ni prometa. Tek svakih pola sata susrećemo neko vozilo. Zaustavljamo se pored dina, penjemo se na njih. Oluja se malo stišala. Ne skidam niti kombinizon, niti kacigu za šetnju po dinamama, još uvijek nije vruće! Oluja se ponovno pojačava. Dolazimo do jedinog putokaza između granice i glavnog grada s natpisom: «Nouakchott 235 km». Svakih desetak kilometara nailazimo na olupinu razbijenog automobila u pijesku pored ceste. Oni nakon nesreće automobil jednostavno zaborave! Nailazimo i na kamione koji na ravnom slete sa ceste. Jednostavno nešto pukne, jer su u jednom stanju. Benzinskih nema, a neće ih ni biti do Nouakchotta, to smo upravo shvatili. To je udaljenost od 500 km. Niti naši rezervni kanistri nam neće pomoći. Ali tu su beduini. Zaustavljamo se kod njihovih šatora i oni nam pune rezervoare. Markusu i meni, jer Georg ima veći rezervoar, pa još ne treba. Plaćamo 450 ouguiya za litru. Kilometar dalje policijska je kontrola. Naša dva motora jedva pale, te izbacuju plavi dim. Markusov BMW je umro, gotov je. Natočili su nam dizel! Praznimo rezervoar BMW-a pomoću crijeva i ulijevamo 10 litara benzina iz kanistra. Ne pomaže. Odstranjujemo crijeva s injektora i elektropokretačem

ispumpavamo preostali dizel iz sustava dovoda goriva. Teškom mukom BMW je upalio. Mojoj Yamahi takva procedura nije bila potrebna, jer nema takve tehničke inovacije koja se zove elektronsko ubrizgavanje. Ulio sam pet litara benzina iz mog kanistra, tj. razrijedio dizel. Ne mogu reći da je upalila baš rado, ali upalila je. Krenuti sam morao sa četiri, pet tisuća okretaja, a kada sam došao do stotke, problema nije bilo. Nešto više od stotinu kilometara udaljenog Nouakchotta dočepali smo se zadnjim kapima goriva. Na četiri benzinske benzina nije bilo, samo dizela. Na petoj smo ga našli. Sada smo se trebali pobrinuti za sebe jer smo skapavali od žeđi. Tražimo kafić, ali toga tu nema. U trgovini kupujemo tri boce cole koju ispijamo u trenu. Sada ćemo malo pogledati kako izgleda Nouakchott. Užasan smrad uz obalu posljedica je gomile ribe koju oni suše i slažu onako vani, u visinu od nekoliko metara. U potrazi za restoranom prolazimo pokraj stračara od drva, slame i kartona. Između se prodaju ovce i koze. Restoran smo pronašli i najeli se mesa od kojeg je Markusu kasnije bilo loše. Nouakchott je grad niskih drvenih kućica, među kojima lutaju razne životinje. Konjske i magareće zaprege prometuju ulicama, a od automobila to su isluženi automobili uvezeni iz Europe. Nakon izlaska iz grada pješčana oluja ponovo

bijesni, ovaj put najjače. Yamaha se 'šalta' vrlo teško, pijesak je ušao između poluge mjenjača i osovine. Kvačilo ne funkcionira kako treba, kao ni zadnja kočnica. Prekiđač žmigavaca ne vraća se u početni položaj, isto tako niti dugme elektropokretača. Sve je puno pijeska. Pijesak je i u nama, u kacigi, u kosi, u jakni, u hlačama. Ja sam napokon kapitulirao, kao i Georg i Markus mnogo prije. Nadalje vozim bez jakne, u majici kratkih rukava; vrućina je nesnosna. Što smo tražili, to smo i dobili. Pješčana oluja jenjava, krajolik se mijenja. Više od 2000 km Sahare je iza nas, ulazimo u Sahel zonu, područje ispod najveće pustinje na svijetu. Češća su naselja malih kolibica i šatora razbacanih između pijeska i niskog grmlja. Čim stanemo, opkoljeni smo gomilom crnog stanovništva koje panično počinje bježati čim izvadimo fotoaparate. Cesta je lošija nego na sjeveru zemlje, ali još uvijek dobra. Voda je ovdje česta, pa nailazimo na žene pri pranju rublja. Zaustavljamo se pored malih dućana da bismo kupili colu, jer je sada doista vruće. Iako je sve primitivno, gotovo svaki dućan ima hladnjak.

U pet popodne stižemo u Rosso, pogranični grad na rijeci Senegal, koja je ujedno i granica između Mauritanije i Senegala. Stižemo u luku i oko nas je odmah gomila mladih crnaca kojima je posao da od

**ŽIVOT NA MP3 KOTAČA
MOGUĆ JE ZA SAMO 20 KN.**

**SIGURNOST, LAKOĆA UPRAVLJANJA I
ATRAKTIVAN IZGLED**

SAMO SU NEKE OD MNOŠTVA KVALITETA KOJE ĆETE
OTKRITI U OVOM NOVOM PIAGGIOVOM MODELU.
BUDITE PRVI. OTKRIJTE ŽIVOT NA MP3 KOTAČA JOŠ
OVOG PROLIJEĆA.

 PIAGGIO

IZNOS OD 20 KN DONOSI SE NA DNEVNO IZDVAJANJE ZA MJESEČNU
RATU KREDITA NA ROK OD 7 GODINA. MPC VEĆ OD 59 900 00 KN.

MOTO01_Zagreb_Oranice 34

Tel.: 01.386.44.86_Fax: 01.386.44.88_piaggio@moto01.hr_www.moto01.hr

moto01

Sušene ribe

Ovdje su nam natankali dizel!

Sachel - predio južno od Sahare

Novakchott, glavni grad Mauritanije

Novakchott

Sachel

stranaca otmu što više novaca. Požuruju nas da se ukrcamo na trajekt koji upravo polazi, a zadnji je danas. Trajekt se čak morao vratiti nekoliko metara da bi nas pokupio. Čekali smo daljnjih sat i pol dok nismo došli na red, a pomogao je mladi policajac u bijeloj uniformi, pošto smo mi odbili svu silu civila koji su se gurali za pomoć. Od prije smo znali da je to najopasnija granica u cijeloj Africi. Mislili smo da je rješenje problema u ljubaznom policajcu. Na kraju nam je predao sve dokumente uz napomenu da vozimo za njegovim Mercedesom još koji kilometar gdje moramo još nešto obaviti. Odveo nas je izvan grada gdje su nam on i njegova dva snažna prijatelja napravili račun: za ovo, za ono, ukupno za nas trojicu 500 eura!? Protestirali smo, ali ništa nije pomoglo. Markus je bio najglasniji, a oni su mu zaprijetili da će ga ubiti. Platili smo, tko ne bi? Zapravo smo trebali platiti svaki po 30 eura za osiguranje motora, drugo ništa.

Pao je mrak, a mi ulazimo u Senegal. Cesta je očajna, puna dubokih rupa, a ja sam neopisivo žedan. Nekoliko sati smo proveli na granici, na vrućini bez pića i to je ostavilo traga. Kupiti ne mogu ništa jer nema naselja sve do Ross Bethioa, gdje tankamo, a tu je i trgovina. Ulazim, a unutra je dvanaestogodiš-

nji dječak. Otvaram hladnjak, uzimam dvije cole. Senegalski novac nemam, jer ga nisam imao gdje promijeniti. Dajem mu 5 eura, a on mi čupa cole iz ruke. Ili CFA-i ili nema cole. U stanju sam mu dati i stotinu eura, samo da dobijem piće. Trčim na benzinsku, gdje mi teškom mukom mijenjaju 5 eura. Njima sam maločas bez problema platio benzin u eurima. Ispijam u par sekundi dvije cole - spašen sam! Noćno mučenje se nastavlja, Senegalom noću nije zabavno voziti. Vidljivost je slaba jer ceste nisu označene, a rupe su duboke. Uz to, cesta vodi kroz sela puna neosvijetljenih zaprežnih vozila. Dokopali smo se Saint Louisa. Zaustavlja nas policajac. Dokumenti su u redu, ali nemamo vatrogasne aparate i trokute. Nikakva rasprava tu ne pomaže, pa njegovom prijatelju policajcu zapalio se BMW nasred ceste i da nije imao vatrogasni aparat, ne bi ga mogao ugasiti. Nastavlja na perfektnom engleskom da se javimo njegovom šefu u ponedjeljak, jer je danas subota, a on će do tada zadržati naše dokumente. Stvar smo izgladili sa 20 eura. To je sada već bilo previše za nas, nakon onih 500 eura na granici! Saint Louis je grad na rijeci Senegal, a mi u noći tražimo kamp Zebra, za kojeg smo saznali iz putopisa. Nakon dulje potrage saznajemo da se nalazi

20 km izvan grada. Kroz gužvu se probijamo prema izlazu iz grada, a ja dobivam jaki udarac u kaciću od mladića kojem se očito nisam svidio. Dalje je bilo lako, putokazi su nas vodili do kampa, zadnjih nekoliko kilometara kroz močvaru makadamskim cesticama. Stigli smo oko 11 sati uvečer i probudili Martina, Švicarca koji je vlasnik kampa. Popili smo po dva piva Gazella i otišli na počinak. Dan je bio naporan!

Senegalska Venecija

Probudio sam se prvi, skočio u rijeku Senegal i postavio šator jer ćemo ostati još jednu noć. Markusu nije najbolje, a mjesto je prelijepo. Ušće je to rijeke Senegal u Atlantik. Pješčana plaža okružena je zelenilom, a naši motori i šatori pod palmama. U daljini iza šume palmi nazire se Atlantik. Ukratko, raj! Budući da objekt vode Švicarci, sve je uredno i čisto. Kupanje u rijeci također je nešto posebno: mekani pijesak i topla, slatka voda itekako gode. Za vrijeme doručka upisujemo se u knjigu dojmova i listamo zapise ostalih gostiju. Najviše je bilježaka putnika terenskim automobilima, ali i mnogo motociklista. Penjemo se na toranj iznad restorana i uživamo u pogledu na rijeku, Atlantik i nacionalni park u blizini.

Novakchott, glavni grad Mauritanije

Sachel

Preko rijeke Senegal (granica Mauritanija/Senegal)

Obala rijeke Senegal

Rosso - Senegal

Zebra bar i naši šatori

Preko rijeke Senegal

Senegal

Zebra bar na rijeci Senegal

Na plaži se s nama kupaju crnačka djeca iz obližnjeg sela. Oduševljavaju nas rakovi kojih ima tisuće i bezbrizno šecu plažom, ali kad im se približimo, u djeliću sekunde pobjegnu u pijesak. To su rakovi sa jednim klijestima. Georg, ljubitelj egzotičnih životinja, hvata ih radi fotkanja. Nakon opuštanja na plaži u kasno poslijepodne palimo motore i odlazimo pogledati Saint Louis. Djelomično vozimo rubom nacionalnog parka kroz močvarni krajolik u kojem obitavaju razne ptice poput flaminga. Tu su i ribari koji bacaju svoje mreže u rijeku. Točimo benzin, kojeg u Senegalima ima dovoljno, te plaćamo u eurima, jer još nemamo ovdášnju valutu, franke zapadne Afrike ili skraćeno CFA. Za jedan euro dobili smo 640 CFA, a litra benzina stoji 710. Vozimo gradom koji je dobio nadimak «Senegalska Venecija» jer je smješten na kanalima rijeke Senegal. Grad je najljepši u Senegalima, brojni mostovi vode preko rijeke i kanala. Dugi, šareni čamci karakteriziraju život na rijeci. Jedino je loše što je sve prljavo. Parkiramo motore te lutamo po glavnoj ulici. Ovdje prevladavaju konjske zaprege kao transportno sredstvo, a mi smo oduševljeni štandovima s voćem, povrćem i svim ostalim. Ulazimo u natkrivenu riblju tržnicu gdje milijuni muha opsjedaju robu i

prodavače. Neki spavaju u tome smradu, a mi nakon minute-dvije brzo tražimo izlaz jer je smrad doista neizdržljiv.

U Senegalima imamo problema s prehranom. Ustvari, to nas prati još iz Maroka i Zapadne Sahare. U toku je Ramazan, pa su danju svi ugostiteljski objekti zatvoreni. Na obali Senegala nalazimo «Restaurant la Saigonnaise». Vijetnamski restoran u Senegalima! Vlasnica je zaista Vijetnamka, tj. Budistkinja, pa ne mari za Ramazan. Hrana je bila perfektna, pivo odlično, a cijene europske. Vrativši se u Zebra-bar, večer smo proveli sa Švicarcima, prijateljima vlasnika objekta.

Kroz olujnu noć

Dvije crkinje pripremile su nam odličan doručak. Malo ljenčarimo i uskoro teška srca odlazimo. No, odlučili smo ponovo svratiti na povratku. 15 km makadama i eto nas na glavnoj cesti prema Dakaru. Cesta je super, rupa nema kao onda u noći do Saint-Louisa. U tropima smo, odjednom je sve zeleno. Vrućina postaje nesnosna. Vozimo u kratkim rukavima, trapericama i tenisicama, drukčije je nemoguće. Zaustavljamo se u selu u kojem je sajmeni dan.

Živopisni proizvodi i odjeća prodavača oduševljavaju nas. Ulazimo u centar većeg grada po imenu Thies, a pred nama pizzeria. Drže je Francuzi. U roku od pet minuta ulijevamo u sebe tri Fante, a mlada crna konobarica čudom se čudi što nam je. Njima je takva vrućina svakodnevna pojava. Naručujemo pizze i špagete, te razgovaramo s Francuzima. Upozoravaju nas da ne idemo u Gambiju, kamo smo naumili, jer su tamo mnogi nevinu završili u zatvoru. Pričaju nam i o Austrijancu Kurtu, koji negdje ovdje ima svoj otok, čak nam daju njegov broj mobitela, ako bismo imali kakvih problema. Mi svejedno nastavljamo u pravcu Gambije. Ubrzo nakon Thiesa se zaustavljamo i otvaramo bocu whiskey-a Cutty Sark kojeg smo kupili u Ceuti baš za ovu priliku. Brojčanik Yamahe pokazuje same nule, po osmi put. To treba obilježiti gutljajem, pa makar po ovoj vrućini.

Odlučili smo obići Dakar, jer se u njega moramo vratiti za pet dana, pa vozimo direktno prema Gambiji. U gradu Diourbelu zaustavljamo se pred trgovinom, opet pijemo svaki po tri Fante. U Kaolacku nailazimo na Internet-caffe, pa se javljamo kući. Zadnji signal na mobitelu smo imali u Zapadnoj Sahari. Pojavio se i lokalni biker, crnac bez kacige. Tablica ima oznaku

Tarzan u Zebra baru

Ljubazno osoblje

St. Luis

St. Luis

St. Luis - Vijetnamski restoran

St. Luis - Senegalska Venecija

DK, znači Dakar, a motocikl je XL 600R Paris-Dakar. Kakve li simbolike! Kaolack je najprljaviji grad koji sam u životu vidio. Gomile smrdljivog smeća leži na i pored ulice, kamioni u raspadnutom stanju u lokvama ulja... Kroz sve to vozimo po blatnjoj ulici u potrazi za cestom prema Toubakouti. Put nas vodi pored lije-

pog jezera, ali samo da nije bilo toga smrada na obali! Zalazak sunca je idiličan, kao i teški olovni oblaci na horizontu. Smračilo se i počelo je sijevati. Cesta više nije cesta, već kaldrma kojom jedva prolazimo. Sprema se tropska oluja, a mi smo u džungli. Kiša nije pala još sat vremena, tako da smo se dokopali gradića Passi, naš-

li bungalove i sretno završili dan. To što je vani počela prava oluja i što su nas izjeli komarci, manje je važno.

U Gambiji

Vozimo kroz sela slamnatih kolibica, kao iz filмова o Tarzanu. Nisam vjerovao da to još postoji.

GENERALNI UVOZNIK:

RGMOTORS

RG MOTORS d.o.o. Varaždin
Optujska 107
tel: 042 205 302
fax: 042 205 303
www.rg-motors.hr

MALOPRODAJNE CIJENE QINGQI MOTORA

ČETVEROTAKTNI MOTOR
KARDAN, 200 CCM
HOD UNATRAG
15.64 KS

ČETVEROTAKTNI MOTOR
6 BRZINA
250 CCM, 21 KS

**OSIGURAN SERVIS I
REZERVNI DIJELOVI**

**KREDITNE LINIJE
SA I BEZ JAMACA**

POPIS DISTRIBUTERA U HRVATSKOJ

ZAGREB: AUTOSERVIS TOMISLAV Markuševačka 89, Tel: 099 4574 755 • NITO MOTO d.o.o., Maksimirska 69, tel: 099 4574 755 • ČAKOVEC: AUTOPROCENTAR d.o.o., Dr. I. Novaka 10, Tel: 040 391 638 • AST-AUTO d.o.o., Nedelišće, Žarkovica 18, Tel: 040 832 566 • DONJI MIHOJAC: HUJO Vukovanska 114, Tel: 031 830 088 • HVAR: KDM, Jeta, Tel: 021 762 071 • IVANEC: HRANIĆ-ODV d.o.o., Metoda Hrga 19, Tel: 042 782 478 • KARLOVAČ: VETA-TECH, A. Hebranga 8, Tel: 098 9696 900 • KRŠEVIĆI: AUTO KOREN d.o.o., Vrboska 35, Tel: 048 270 301 • NI PROM d.o.o., Obrtnička 24, Tel: 048 881 585 • LUDBRIG: CENTAR KOVAČIĆ d.o.o., Koprivnička 36, Tel: 042 306 907 • NOVI MARIJ: BUDINSKY d.o.o., K. Tomićeva 8, Tel: 042 611 832 • OSJEK: ALUSPUN-SERVIS d.o.o., M. Dvarka 96, tel: 031 580 486 • OGULIN: MOTO-EXTREME, Tel: 082 100 3449 • PREGOŠ: NO MOTOR, Glavna 67, Tel: 040 648 913 • PREGRAĐA: HDK-MOTOSERVIS, Petrovsko, Svedružja 61, Tel: 049 376 910 • PLITVICE: ELEKTRON-S, Radanovac 25, Tel: 053 776 108 • PRIMOSTEN: RITM d.o.o., Špiljska 71, tel: 095 902 3743 • RIJEKA: TRANZIT SERVIS, Pehak bb, Tel: 051 621 759 • ŠL. BROD: BIG BIKE Trg Pavla Radića 1, Tel: 035 448 347 • SPLIT: BENOŠ TRADE d.o.o., Kopljica 5, Tel: 021 490 708 • VARAŽDIN: SUPERBIKE d.o.o., Masarykova 11, Tel: 042 320 898 • VRBOVEC: NI PROM d.o.o. M. Vurđina 9, tel: 01 2728 500 • VALPOVO: MOTO-SERVIS d.o.o., M. Gupca 39, tel: 031 651 202

St. Luis

St. Luis - Vijetnamski restoran

Kroz Senegal

Opkoljeni smo domorocima, pružaju ruke prema nama, viču «cadeau» - francuski: napojnica. Žene nose prtljagu na glavama, rublje se pere u rijeci. Sela su ograđena slamnatom ogradom. Šuma je sve gušća, moglo bi se reći da vozimo kroz džunglu. Vлага u zraku je maksimalna. Ja, koji i inače imam problema sa disanjem, to jako teško podnosim. Vozimo kroz močvaru, kroz šumu mangrova, niskog raslinja tropskih krajeva. Domorodačka su sela sve češća, negdje odmah do ceste, a negdje dalje u džungli. Djeca nas radosno pozdravljaju, traže «cadeau», a kada ih se želimo riješiti, samo izvadimo fotoaparat i u sekundi više nema nikoga. Cesta je sve bolja i opet vozimo normalno. Fasciniraju nas termitnjaci, kojih je sve više, a ponegdje su visoki i do četiri metra. Prolazimo kroz Sokone i Toubakoutu, a Karang je granica prema Gambiji. Na senegalskoj smo strani brzo gotovi, razdružili su nam karnet, a na gambijskoj nam je sve uredio crni policajac koji odlično govori njemački. Ovjerili su nam karnet, promijenili smo novac u dalasise i krenuli iz ove kaljuže koja se naziva granicom.

Gambija je zemlja uz istoimensku rijeku i bivša je britanska kolonija. Tako je uz izvorne jezike mandingo, fulani i volof službeni jezik i engleski. Cesta je loša i sporo napredujemo, a oko nas džungla prepuna

raznih ptica. Georg je veliki ljubitelj ptica, tako da smo se često zaustavljali. Najljepše su bile male narančaste, koje su se svojom bojom isticale u zelenilu lišća. Kada smo se bolje zagledali u asfalt, vidjeli smo da je napravljen od školjaka. I tako je po cijeloj Gambiji. Prolazimo kroz sve gušću džunglu, sve do Barre. Na ulazu u grad detaljno nas kontroliraju. Pozdravljaju nas školska djeca, uredno odjevena u plave uniforme. Posljedice sinočnjeg nevremena ovdje su jasno vidljive: pred nama je stotinjak metara ceste koja je nestala u žutoj obojenoj vodi - i kamioni sa strahom ulaze u nju. Nemamo izbora, i mi moramo proći. Hrabro sam krenuo; bilo je dublje od pola metra. Izdržala je Yamaha, izdržao sam i ja. Na jednom mjestu morao sam si pomoći nogama, zagazio sam do koljena. Zaustavlja nas policija, ali dobromjerno. Obavještavaju Georga da je na granici zaboravio vozačku dozvolu. Ne treba se vraćati, poslat će mu je po nekom vozilu. Čekali smo jedan sat i vozačka je stigla. U kaljuži čekamo na trajekt preko rijeke Gambije, odnosno, njezinog ušća u Atlantski ocean. Masa je ljudi oko nas, svi nas nešto pitaju, htjeli bi nam nešto prodati, ili na bilo koji način izvući novac od nas. Teško je to izdržati, treba imati jake živce. Naročito je naporan mladić koji se trudi pomoći nam oko kup-

nje karata. Nemoguće mu je objasniti da mi takvu pomoć ne trebamo. Ionako nam je donio pogrešne karte, jer su nas na ulazu u luku grubo vratili. Mi kao stranci trebamo kartu za motor koja stoji 5 eura, a ne nekoliko dalasisa, kakvu su nam prodali. S ispravnim kartama ulazimo na trajekt kratak vozilima i putnicima. Olovno nebo postaje još tamnije i uskoro počinje tropska oluja. Kiša pljušti, a mi se nemamo kamo sakriti. Prostor za putnike već je toliko kratak da tu više ni igla ne bi stala. Kišni kombinezon mi je nedostupan, spremljen je na dnu kofera. Naša tri motora jedva su stala na trajekt, stisnuli su nas između kamiona. Tako stojim s kacicom na glavi pored motora i začas sam mokar do kože. Više od sat vremena trebalo je da stignemo na drugu obalu, do Banjula, glavnog grada Gambije. Vozimo kroz duboku vodu i svako malo, radi vozila ispred mene ili radi rupa na cesti, moram spustiti nogu u tu smeđu, prljavu vodu. Izašavši iz luke, ne ulazimo u centar Banjula, već tražimo bilo kakav lokal, da bismo se barem malo osušili. Uz obalu je cesta bolja, ali radi još uvijek jake kiše vozimo oprezno. Nalazimo hotel na plaži, do kojeg opet moramo proći kroz prepreke ispunjene vodom. To je klub kojeg vode Britanci, a na balkonima vidimo ostarjele, debele Engleze u društvu mladih crkinja. To nam se

10%

**POPUSTA NA SVE PEUGEOT
MODELE 50ccm**
akcija vrijedi do rasprodaje zaliha

www.peugeot-iskusteri.hr

FORTICAR d.o.o. SAVSKA 41, TEL 6177-065, MAKSIMIRSKA 280, TEL 2912-305 ZAGREB

INOVACIJA SAKOŠEĆE 0130311000 BLITEX MODE-LUDBREG 042316159 LONČAR VARAŽDIN 042242222 ŠISAK ALDO-SISAK 044523159 SPRINT AUTO-PETRINJA
 BJELOVAR 043246-600 AUTO-MOSAVAC VIROVITICA 033927043 AUTOSERVIS HRGOVINA GALETIC NOVSKA 044601600 052855971 LOTUS
 NOVA GRADIŠKA 0313062000 KUTINA 095513-2877 POZEGA AC BOŠKOVIC 034278-937 EURO MOBILE-SL BROD 035440600 BICIKLI ŠKOS-OSIJEK
 041378880 BEBRUBER-BIZOVAC 031675080 KRUDICMA OSIJEK 031358555 TAG-PROMET VINKOVCI 032308502 MIHOLJEK DAKOVO 031814150 MOTO-TRADE
 KARLOVAC 047064988 AVE RIJEKA 051777100 GRAND MOTO-RIJEKA 051626400 MARCEL RIJEKA 051621818 AUTOSERVIS LABIN-LABIN'EKO-SERVIS
 MATIC-PAZIN 05266-1057 FORTUNA-POREČ 05244503 SPRINT-STOP-UMAG 0527743769 ČVAJKO MOTORI-CRIKVENICA 051784789 RENT AH ZADAR
 0232380000 SIBENIK 022310-6471 INTERMOTO SIBENIK 022330998 AUTO DAVOR-SPLIT 021807450 MOTO-BAMA-TROGIR 021881954 FESTINO
 MAKARSKA 0223090000 AT-DUBROVNIK 020450101

PEUGEOT

Česta slika u Senegalu

Jezero kod Kaolacka

Thiès, u pizzeriji

Kaolack - Honda Paris-Dakar

nije dopalo, ali kada smo već stali, skidamo sve mokro sa sebe da se barem ocijedimo. Naručujemo dobro gambijsko pivo Jul Brew, koje nam konobari gotovo nerado daju. Očito se mi ovdje ne uklapamo. Kiša je stala, a oblaci su ostali. Fotkamo prelijepu pješčanu plažu okruženu mangrovima. Veliko betonsko zdanje ovdje nikako ne pristaje. Neljubazni crni konobari i antipatični Englezi nas gotovo tjeraju odavde, iako onako mokri trebamo nekakav smještaj. Dalje vozimo relativno dobrom cestom, a taj dio Gambije je ispunjen sličnim zdanjima u kakvom smo maločas bili, što nas baš i ne oduševljava. Prošli smo Serekundu i ugleдали putokaz za kamp. Mjesto i kamp zovu se Sukuta, a reklame za ovaj kamp su nas pratile još kroz cijelu Zapadnu Saharu. Unajmili smo lijepe bungalove za pristojnu cijenu, u tipičnom gambijskom stilu, okružene bujnom vegetacijom. Vlasnici kampa su Nijemci koji su iselili u Gambiju. Već smo navikli na to da svaki sličan objekt u zemljama zapadne Afrike posjeduju Europljani. Osoblje je crnačko, ali su higijenski uvjeti i hrana gotovo na europskom nivou. Večer smo proveli u kampu. Po bungalovima smo rasprostirli naše stvari radi sušenja, jer sve je bilo mokro. Krevet nam je bio okružen gustom mrežom protiv komaraca, koji

su ovdje radi malarije naročito opasni, a doista ih ima mnogo...

Kroz prašumu

Još je samo desetak kilometara dobrog asfalta do Brikame. Tu se cesta odvaja, mi skrećemo prema istoku, u unutrašnjost zemlje, južno od nas je Senegal. Cijela Gambija okružena je Senegalom. Benzinsku ignoriramo, pa tankali smo prije 100 km. Nismo shvatili da kasnije u Gambiji neće biti prilike za to. Iza Brikame asfalt odjednom nestaje, pred nama se pojavljuje smeđe-crvena cesta i u daljini džungla. Oprezno nastavljamo tvrdo utabanom podlogom. Pored ceste česti su termitnjaci, a raslinja je sve više. No, već u prvom selu, nakon nekoliko kilometara, pojavljuje se problem. Cesta se pretvorila u žitko blato. Mislio sam da to neće moći proći i predlažem da se okrenemo. Ipak, s nogama na tlu, nekoliko kilometara sam nekako svladao. Cesta je ostala ista, ali s manje blata. Ponegdje su se pojavili ostaci asfalta, naravno, od školjaka. To je stara cesta koju su sagradili Britanci kada je Gambija pripadala njima. Taj je asfalt toliko demoliran, da bi bilo bolje da je posve nestao. Rupa je toliko kao da je cesta bila bombardirana, a meni je tu bilo

itekako teško voziti. Često u prvoj brzini i s nogama dolje strugao sam auspuhom, proklizavao kvačilom, a sve to po jakoj vrućini. Za sve to smo bili nagrađeni nedirnutom prirodom - visokim gustim drvećem, bujnim raslinjem, te krikovima divljih životinja. Georg je vozio prvi, pa je zbog toga samo on nailazio na majmune. Napredovali smo u prosjeku 20 km/h. U svakom selu postoji i trgovina, te bismo u trenu ispili po dvije-tri Fante. Benzina nije bilo baš nigdje. Ulazimo u pravu džunglu, gdje toga nema. Pitali smo i policiju, koja nas je često zaustavljala. Jedan policajac trčao je ispred nas do kuće gdje bi netko trebao imati benzin. Bilo je bezuspješno. Inače su policajci bili vrlo ljubazni prema nama. Osim jednog, kojeg su razljutila naša upaljena svjetla. Vikao je da samo predsjednik Gambije smije voziti s upaljenim svjetlima, te da ih smjesta moramo ugasiti. Georg i ja smo ih opet upalili nakon nekoliko metara, a Markus svoja nije niti mogao isključiti, jer nema tu mogućnost. Što smo dublje u džungli, stanovništvo je ljubaznije. Kada nas vide, trče do ruba ceste i mašu nam, čak i plješću. Vjerujem da misle da je u toku rally Dakar, ove je godine po prvi put vodio kroz Gambiju. Prometa nema. Svakih pola sata, tek poneki kombi za prijevoz

Passi - prenočište

Tobacouta

Barra

Toubacouta

Zapreke na putu

Termitnjak

Kamp Sukuta

Kamp Sukuta

putnika. Redovito su brži od nas, a amortizeri im već dugo nisu u funkciji.

To bi trebala biti glavna cesta kroz Gambiju. Nismo vjerovali da tako izgleda, jer je upotrebljiva samo 30-tak km oko glavnog grada. Divljina je potpuna. To nas u jednu ruku oduševljava, to je ta Afrika kakvu smo zamišljali. No, radi sve većih rupa u nekadašnjem asfaltu, bojim se za svoj motor, da nešto ne pukne. Bojim se i za kvačilo. Često motor izvlačim iz kaljuže ili iz pijeska. Bojim se jer pregrijavam mašinu, satima vozim puževom brzinom na temperaturi većoj od 40 stupnjeva. Vrućina i vlaga u zraku su na maksimumu i ipak smo u džungli uz rijeku Gambiju!

Srećemo žene odjevene u šarene haljine. Ponosno hodaju cestom s teretom na glavi. Neke se čak ne opiru fotografiranju. U močvarnom tlu ljudi beru neke meni nepoznate biljke. Srećemo i bijela zebu-goveda. Ponegdje ih je puna cesta, pa se moramo probijati između njih. Benzin još uvijek nismo našli. Kod sljedećeg ispijanja cole Georg mi se smije; potpuno sam smeđ oko očiju, jer mi kroz otvoreni vizir ulazi prašina kad on vozi ispred mene. Vozimo i pored rižinih polja, a žene u močvari obrađuju nasade. U selima nailazimo na velike ploče koje signaliziraju da je ovdje

lječilište za oboljele od AIDS-a. Sada smo već duboko u džungli, pa urođeničke slamnate kolibe ovdje još bolje pristaju.

Yamaha je stala. Ulijevam pet litara benzina iz kanistra. Potrošnja je enormna, skoro devet litara na sto kilometara. Yamaha do sada nikada nije trošila više od sedam. Vožnja u prvoj-drugoj i filter zraka začepljen pijeskom čine svoje. Dokle ću stići s tih pet litara i što dalje? Stigli smo do grada Mansa Konko. Benzinska je tu, ali davno zatvorena, crpke se raspadaju od hrđe. Gambijom prema našem planu imamo još 200 km. Benzina nema, a i motori bi se sigurno raspali. Današnjih 170 km vozili smo sedam sati. Nekoliko kilometara sjeverno je trajekt preko rijeke Gambije i granica sa Senegalom. Odlučujemo se za ovu varijantu, jer dalje Gambijom nema smisla. Džungla je predivna, ali bojimo se za motore. Nemamo toliko vremena, a ionako smo vidjeli dovoljno. I tako smo krenuli prema trajektu i rijeci Gambiji. Prilaz trajektu je gotovo nemoguć za motocikle. Zadnjih 200 metara duboka je kaljuža ispunjena žitkim, smeđim blatom. Posljedica je to jučerašnjeg nevremena. Zaustavljam se i ne vjerujemo u ono što vidimo. Kako proći kroz to? Lijevo od te tzv. ceste, sve do trajekta, nanizane su

trošne barake, tj. prodavaonice svega i svačega, pa i ugostiteljski objekti. Desno su nanizani kamioni koji čekaju u redu. Probijamo se uz same barake, gdje je blato malo pliće, ali ponekad treba skrenuti i nešto dublje. Uglavnom, iznenađujuće dobro smo to svladali i za nekoliko minuta stajali smo u prvom redu, odmah do rijeke. U daljini, na drugoj obali široke rijeke, vidimo trajekt. Nitko nam ne zna reći kada će stići da nas pokupi. Ionako je ovdje to svejedno, u Africi svi imaju beskonačno puno vremena. Ipak smo uspjeli saznati da se čeka plima. Vrućina je paklena, polijevamo se vodom. Srećom, vodu možemo kupiti, čak iz hladnjaka u jednom od mnogih dućančića do kojih dolazimo obilazeći duboke rupe pune smrdljive vode. Na rubu tih bara u kojima se nagomilala zelena žabokrečina žene peku lokalne specijalitete i nude ih na prodaju. Mi smo već svugdje jeli, ali ovdje zaista ne bismo. Kupili smo samo kruh, a Markus je u koferu imao neke konzerve, za svaki slučaj. Naravno da su nas redovito posjećivali radoznalci i da smo odgovarali na bezbrojna pitanja. Putnici bez vozila prelazili su rijeku u dugim, uskim čamcima koji su vozili redovito, a naš trajekt stigao je nakon pet sati čekanja, kada se voda zaista digla. Davno je već pala noć kada smo

Barra - trajektno pristanište preko rijeke Gambije

Gambija - na trajektu

Plaža nakon nevremena

Ovdje prestaje civilizacija

Gambija

Gambija

Gambija

Gambija

Senegal

se ukrkali. Platili smo neku siću za pretovareni brod na kojem se nismo mogli niti pomaknuti. Kad smo stigli na drugu obalu, u Farafenni, cesta je bila bolja, a u selu je netko počeo panično vikati za nama. Prošli smo kroz gambijsku stranu granice, a da nismo ni primijetili. Vratili smo se, a procedura je trajala neuobičajeno

kratko. Iako je i na gambijskoj i na senegalskoj strani trebalo ovjeriti karnete, za samo pola sata obavili smo obje strane. Neobično je bilo i to što nitko od nas nije tražio novac. Evo nas tako u ponoć u Senegal, gotovo bez benzina. Nema druge nego skrenuti stotinu metara od ceste i podići šatore.

Otok iz bajke

Nioro je gradić udaljen 20 km od granice. Na samom ulazu u mjesto Yamaha je posustala. Srećom je benzinska bila baš ovdje, pa sam se ugašenom mašinom dokoturio do spasa. Napunili smo rezervoare motora i kanistre dragocjenom tekućinom. Cijenu benzina u

MOTO GUZZI BREVA 1100.

KAO DIJETE SANJALI STE O MNOGIM MOTOCIKLIMA. O OVOM MOŽETE SANJATI KAO ODRASLI.

Oduvijek ste znali da je to ona. I prije nego ste čuli 90° V-Twin srce koje kuca u njoj, potpuno redizajnirana s elektronskim ubrizgavanjem i ekskluzivnim C.A.R.C. compact reactive shaft prijenosom. Znali ste da je to vaš motocikl prije nego ste otkrili savršenstvo sklada ljepote i funkcionalnosti. Znali ste da će biti zauvijek vaša. To je nova Brevia 1100, ručno sastavljena u Monte del Lario, autentični Moto Guzzi motocikl. Ljubavna priča čovjeka i motocikla.

www.motoguzzi.it

MOTO GUZZI

AN IMPORTANT STORY

Moto Guzzi preporučuje

PRODAJNA MREŽA BJELOVAR "PRO MOTO SHOP" 043 243 954 KOPRIVNICA "PRO MOTO SHOP" 048 626 330 MATULJI "MOTO MATUŠIĆ" 051 277 799 PULA "HP MOTORI" 052 383 505 RIJEKA "A.F. MOTORI" 051 329 093 SPLIT "SKUTERMOTO ST" 021 572 650 ŠIBENIK "ILJADICA - RAPO" 022 213 159 TROGIR "PROMOTO" 021 881 655 VARAŽDIN "SUPERBIKE TRGOVINA" 042 320 898 ZAGREB "SKUTERMOTO ZG" 01 2340 393; "MOTO 01" 3864 486

Ndangane

Ndangane

Kurtov posjed Mar-Seal na otoku Mar-Loujd

Gambiji nismo saznali jer tamo nismo uspjeli tankati. Ovdje u Senegalu je stanje s benzinom daleko bolje. Cesta postaje loša, sporo napredujemo. Ponekad se probijamo kroz stada zebu-goveđa. Priroda je lijepa, oko nas su močvare pune lopoča. Put nas vodi opet u onaj grozni grad, Kaolack. Opet posjećujemo Internet-caffe, a koristimo priliku i za doručak. Ovdje nam se ne da predugo zadržavati, pa nastavljamo glavnom cestom koja vodi u Dakar. Za Dakar nam je još prerano, pa skrećemo kod Tiadiaye-a prema obali. Pored nekoliko ogromnih termitnjaka put nas je doveo do Ndanganea. Mjesto je na obali jezera i dopalo nam se. Sjeli smo u jedan od manjih kafića i popili po Flag pivo. Ono je u boci od 0,33 litre i bolje nam prija od «Gazelle», koje je u dvostruko većoj. To su ujedno i jedine dvije vrste senegalskog piva. Vozimo dalje obalom prekrasnog jezera kroz Ndangane. Sve izgleda kao da smo na moru. Cesta završava kod jednog boljeg restorana, ispred kojeg su parkirani automobil i skuter s francuskom tablicom. Pred nas skače postariji bijelac i obraća nam se na njemačkom jeziku. Georg mu govori: ti si Kurt, Austrijanac! Čovjek ne može vjerovati, odakle mi znamo tko je on. Imamo mi i broj njegovog mobitela, pa to je Kurt o kojem su nam prije nekoliko dana u Diourbelu pričali Francuzi! Koje li slučajnosti! Pričamo

mu da znamo da posjeduje cijeli otok, a on odgovara da to nije točno, pripada mu samo jedan posjed na otoku dugom 25 km. To je nekakav čudan otok, jer je s ove strane na jezeru, a s druge strane je more! Pozivamo ga na ručak u restoranu čiji su vlasnici opet Francuzi. Zebu-odrezak mi baš i nije prijao, ali je pogled na pješčanu obalu bio lijep, kao i na mnogobrojne šarene čamce među kojima su se kupala crnačka djeca. Kurt nas poziva k sebi na otok, a motore bismo morali ostaviti ovdje, na ulici pred restoranom. On nam jamči da ih nitko neće dirati, te mi pristajemo. Prtljagu ostavljamo u prostorijama restorana, te se ukrcavamo u dugi, šareni čamac. Za 20 minuta stižemo na prekrasan otok po imenu Mar-Setal. Ovdje je kao u bajci. Plaža od mekog bijelog pijeska i topla voda jezera. Tu je i dugačak mol sa sjenicom na njegovom početku i kraju. Usred posjeda dominira restoran, a oko šest bungalova, sve u afričkom stilu. Tu je i služavka Ajda, mlada crnkinja. Kurtova supruga, također crnkinja i sedmogodišnji sin, odsutni su. Nakon što smo se smjestili u jedan od bungalova, legli smo u vodu jezera i nismo se micali više od sat vremena. Božanstveno! A tek zalazak sunca! U razgovoru smo saznali da je Kurt ovdje radio za neku firmu, sviđjelo mu se, našao je sadašnju suprugu i jednostavno ostao. Za male novce kupio je ovaj

posjed i sagradio bungalove, u jednom od njih živi s obitelji. Struju dobivaju iz generatora, imaju magarca i perad. Kurt je imao i kćer koja je, nažalost, prošle godine umrla od malarije u dobi od tri godine. Malariju ima i on, kao i mnogi drugi ovdje. Postoji pet vrsta malarije, od blage do smrtonosne. Ja sam se zaštitio od malarije skupim tabletama koje sam počeo trošiti još na početku putovanja. Markus smatra da to nije dobra zaštita, pa on i Georg ne upotrebljavaju ništa. Malo čudna teorija za jednog doktora. Do trenutka dok ovo pišem (tri mjeseca nakon putovanja) malariju nije dobio nitko od nas. Pitali smo Kurta kako to da nema nijednog gosta osim nas, a on nam kaže da je to zato jer je ovdje trenutačno sredina zime! Usred zime ja sjedim u kupaćim u deset navečer, a s mene teče znoj! Kako je onda ljeti? Kaže da mu gosti dolaze uglavnom iz Europe i da od ovog može pristojno živjeti. Nakon što smo popili nekoliko piva, još sam se jednom bacio u vodu, pa na spavanje.

Senegalski "ležeći policajci"

Prijepodne nas je Kurt vratio na kopno. Naši motori su nas nedirnute čekali ispred restorana. Nakon oprostajnog pića Kurt nam pokazuje kako ćemo prečicom stići do obale Atlantika. Vozimo iza

BIM

NOLAN kacige N84, N102 i N32 spremne su za **N-COM** - novi komunikacijski sustav za motoriste

- 1 **Homologacija ECE/ONU 22-05** (kacige su opremljene sa komunikacijskim sustavom)
- 2 **Multi-funkcije** motociklistu se pruža više mogućnosti komunikacije
- 3 **Jednostavna ugradnja** komunikacijskog sustava N-COM u kacigu
- 4 **Jednostavno premještanje** iz jedne u drugu kacigu

n-com

NOLAN COMMUNICATION SYSTEM

BIM

DRAŠKOVIČEVA 47
TEL. 01 4613 504
MAKSIMIRSKA 56
TEL. 01 2321 440
E-MAIL: BIM@INET.HR

WWW.BIM-BIKE.HR

N42

MATRIX N-COM
1.073,00 KN

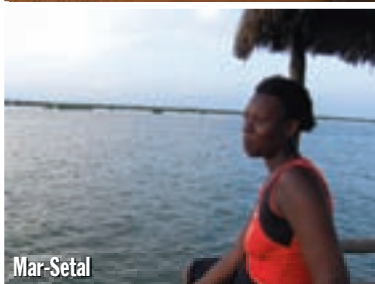
JEDNA KACIGA - DVA VIZIRA

Ndangane

Kroz Senegal

Mar-Setal

Mar-Setal

njegovog Peugeota kroz stada zebu-goveda, te nam pokazuje kamo da skrenemo s glavne ceste. Slijedi 30 km «piste», kako se u Africi zovu neasfaltirani putovi. Nije nam žao što smo izabrali «pistu», jer prolazimo kroz predjele neopisive ljepote. Tu su sela od slame smještena u bujnoj vegetaciji, pa šume palmi, pa ono slikovito drveće sa širokim, rijetkim krošnjama. Naposljetku stižemo u nacionalni park. Vozimo pored močvara obraslih lopočima, u kojima obitavaju mnoge vrste ptica. Rub parka obrastao je mangrovima, ali tu su, nažalost, i gomile smeća. Zamislite da na Plitvičkim jezerima tvornice istovaruju svoj otpad! Tako stižemo do obale Atlantika i do asfalta. Turističko mjesto Joal-Fadiout poznato je i po «šleperima», kako se ovdje nazivaju ljudi koji žive od toga da od turista i putnika na bilo koji način pokušaju izvući novac. Jedan takav, vrlo agresivan, doslovno nas je otjerao iz simpatičnog mjesta. Svedno smo sjeli na piće u jedan hotel u koji takvi kao on nemaju pristupa. Nastavili smo prema sjeveru, odnosno Dakaru. Usput smo motorima promijenili ulje, prošli smo od kuće 8000 km. Iako u Senegal benzinskih postaja ima dovoljno, ovaj put smo imali problema. Petak je sveti dan muslimana, a pogotovo za vrijeme Ramazana. Upravo je bilo vrijeme molitve i nikoga nije zanimalo što mi trebamo benzin. U gradu Mbour napokon smo mogli kupiti benzin, a kupili smo i sokove, jer su kafići također bili zatvoreni. Željeli smo se negdje smjestiti, jer danas nam još Dakar nije bio cilj, ali Mbour sigurno nije mjesto za to. Iako je na obali mora, prljav je grad

u kojem nema ni tračka turizma. Nismo vidjeli nijedan pansion ili nešto slično. Ono što tražimo našli smo 30 km dalje, u Popomguineu. Usput sam imao drugu od dvije vrlo opasne situacije na putovanju. Nisam na vrijeme opazio «ležećeg policajca», kojih u Senegalu ima mnogo. Sa 80 km/h preletio sam preko jednog visokog, a prilikom prizemljenja, onako natovaren, jedva sam zadržao Yamahu koja je počela šarati cestom. Da podsjetim, prva opasna situacija bila je ona s dinom preko ceste u Mauritaniji.

Popomguine je mirno mjesto s dugom pješčanom plažom i nacionalnim parkom uz obalu. Nakon kupanja otišli smo u talijanski restoran. Tri crkinje pripremile su nam odlične špagete, a našli smo i pansion. Sredina je zime i sve je prazno, pa nema problema sa smještajem. Dobili smo dvije sobice s kupaonom, a prozori i vrata blindirani su mrežama protiv komaraca. Vrućina je nesnosna, iako smo u godišnjem dobu kojeg ovdje zovu zima. Šećemo do nacionalnog parka udaljenog nekoliko stotina metara, a predio uz more djeluje kao da smo na nekom drugom planetu. Svjetlosmede stijene dopiru do pješćane plaže, a iz pijeska viri kamenje potpuno obraslo mahovinom. Posjetitelja nema, tek poneki sportaš protrči pored nas. Zalazak sunca i šetnja mekanim pijeskom nešto su posebno. Tako smo odšetali natrag do Popomguinea, pogledali pusto mjesto s katoličkom crkvom u centru, te se vratili u pansion. Namazali smo se Autanom, popili sok i legli. Markus i ja se uskoro budimo, jer su stotine komaraca preko mreže uspjeli doprijeti do nas. Popravljamo našu zaštitu, a razlog za zabrinutost

ima jedino Markus. Ja sam uvjeren da me moje tablete dobro štite.

Napokon Dakar!

Vrijeme je za Dakar! Već u Rufisqueu nevideni je prometni kaos. Gomile su to hrdavih, polupanih automobila bez stakala i farova. No vide se i novi terenci japanske proizvodnje. Začudo, vozi se disciplinirano, kao svugdje u Senegal. Predgrađe Dakara dočekalo nas je s dubokim rupama i raskrižjima ispunjenim žitkim blatom kojeg smo jedva prošli. Teško je opisati Dakar. To je ogroman i prljav grad. To je najjednostavniji i najtočniji opis. Na ulicama leže gomile smeća kojeg nitko ne odvozi. Zaudara na pokvarenu ribu koja se svugdje prodaje. Štandova ima bezbroj, sve su to drvene kućice sa gomilom izložene robe. Probijamo se između žutih taksija i malih autobusa bez stakala na prozorima. Stižemo do poluotoka na kojem su smješteni restorančići. Sjedamo u jedan s pogledom na more, te uz pivo proslavljamo dolazak u Dakar. Iako smo bili još dosta dalje, tj. južnije, u Gambiji, ipak je Dakar cilj ovog putovanja! Volja za jelom prošla nas je kada smo slučajno zavirili u kuhinju. Idemo u potragu za ručkom. Vozimo kroz uličice na kojima se prodaju koze i ovce. Vozimo i pored nekoliko moto-servisa, ispred kojih su na gomilu nabacani skuteri i mali motorčići. Da, u Dakaru, a i u ostalim gradovima Senegala, vozi se dosta manjih dvotočkaša. Svi vozači uredno nose kacige!

Velika džamija izgleda impozantno. Bijelo-žute je boje sa zelenim vrhovima minareta. Uz džamiju, najljepša građevina glavnoga grada Senegala sigurno je

Kroz Senegal

Kroz Senegal

Kroz nacionalni park

Pompaguine

Pompaguine

Pompaguine

Dakar

Dakar

u bijelo obojena predsjednička palača. Čuvaju je policajci na isto tako bijelim BMW-ima. Zaustavljamo se pokraj njih i bez ikakve nade u uspjeh pitamo ih za mogućnost fotografiranja. Potpuno smo zbunjeni odgovorom, možemo fotkati i palaču i njih koliko god želimo. Tu je i zgrada vlade, a mi vozimo prema drugoj strani poluotoka, u potragu za nekim prihvatljivim restoranom. Pruža nam se pogled na pješčane plaže i na nekoliko manjih otoka, odmah do Dakara. Jedan od njih je «Otok robova», odakle su se nekad odvozili robovi u Ameriku. Već iznervirani, zaključujemo da bolji restoran jednostavno mora postojati u centru grada, recimo, kod predsjedničke palače. Vladini službenici i diplomati valjda moraju negdje jesti. Ipak je Dakar najznačajniji grad ovog dijela Afrike! Rano poslijepodne je, a vrućina postaje nepodnošljiva. To je maksimum, tako vruće mi u životu nije bilo. Pod kacigom je nemoguće izdržati. Na putu smo natrag prema centru i gužva doseže vrhunac. Niti motorima ne možemo naprijed. Moram skinuti kacigu, onesvijestit ću se. Unatoč tome, domaći mopedisti kacige ne skidaju. Ove temperature njima su vjerojatno normalne. Pa da, sredina zime je, vruće ne može biti! Tako metar po metar bez kacige, no policije nije bilo i sve je prošlo dobro. Blizu smo predsjedničke palače i pronalazimo restoran visokog europskog standarda. Zapanjena crna konobarica ne shvaća da u trenutku želimo po tri Fante i litru mineralne. Vićemo panično, hitno treba-

su u manjini, ali se na njima vidi da su iz visokog staleža. Kroz izlog restorana promatramo promet. Prošlo je nekoliko motocikala, uglavnom Dominatori i Africa Twinovi, svi sa tablicama Dakara, ali svi voza-

U potrazi smo za aerodromom. U Dakaru to baš i nije jednostavno. Putokaza nema, a rijetko tko zna njemački ili engleski. Uz domaći jezik vuluf govori se još i francuski. Nakon sat vremena u blizini smo dakarske zračne luke, a opet smo bezgranično žedni. Nalazimo kafić s terasom u sjeni. Vlasnik je ostarjeli Talijan. Putovao je Afrikom i na

mo piti! Tek tada naručujemo jelo. Restoran je klimatiziran, a jelo u europskom stilu i visoke kvalitete, cijene u skladu s rečenim. Gosti su većinom bijelci, vjerojatno predstavnici europskih tvrtki i diplomati. Crnci

kraju se skrasio ovdje, u Dakaru. Ponosno nam pokazuje knjigu koju je napisao. Pokazuje nam i brojne knjige o reliju Pariz-Dakar, kojeg je veliki obožavatelj. I njemu je bilo čudno kada smo nas trojica popili ukupno 15 tonika! Četiri sata prije dolaska aviona iz Madrida stigli smo na aerodrom Leopold Sedar Senghor. Aerodrom je u senegalskom stilu: u prodavaonicama trgovci spavaju na podu, vuku nas i nagovaraju da baš kod njih nešto kupimo. Avion je kasnio sat vremena, pa se Helga pojavila u jedanaest navečer na izlazu, u motorističkim hlačama i s kacigom u ruci. Njezine ostale stvari imao je Georg u koferu. Obzirom na vrućinu, u gorotex hlačama nije joj bilo previše ugodno. Kroz večernju gužvu probijamo se prema izlazu iz Dakara. U Refisqueu smo skrenuli prema Kayaru, kamo smo naumili. Bio je to loš potez. Jedva smo se probili kroz neprohodne putove i na kraju mjesta ostali ukopani u dubokom pijesku. Teškom mukom okrenuli smo motore, a kvačila su opet dobila svoje. Vratili smo se do glavne ceste, te produžili za Kayar. Cilj nam je bio Pink Lake ili na francuskom Lac Rose, koje mora biti tu negdje. Gdje točno, na karti nismo mogli naći. U dva u noći podigli smo šatore kod Kayara, a za Helginu dobrodošlicu u Afriku nazdravili gutljajem Cutty Sark-a. ■

NASTAVAK U SLJEDEĆEM BROJU

Dakar

Dakar

Lac Rose - cilj rallya Paris-Dakar